

EGY CARAVAGGIO-KÉP ELŐTT

Mindig felkapcsolta a villanyt,
és szűrődött a fény a szűk légcsővön át a tüdőbe lassan,
s a mellkas tompa fénnel világítani kezdett,
majd átterjedt a karokba is,
csöndes nyugalommal, elegánsan,
mértéktartó tisztességgel, ám az ujjakban végződés
túl forróra sikerült, és a kiút reménytelensége
egyre erősítette az izzást,
vissza is hőkölt végül és elárasztotta a
bordák kamráját, mint egy gyertyacsonkokkal tele
kápolna, pislogott a szívburok körül a kikényszerített
chiaroscuro, és minden apró, tétova fénypontot
a fejbe lőtt vissza a váratlan indukálódott mozgás,
hogy kicsit pihenjen a fény a fülön,
a leeresztett szemhéj alatt, mely lassan fog kinyílni,
akár imához a breviárium, és az orr környéke,
ó, hogy mekkora játéktere ez a fénynek,
szavakba foglalhatatlan világlása
a hús örömének, de nézd,
érdekes módon deréktől lefelé, alul,
maradt a teljes, reménytelen sötétség biztonsága.

CANTUS ARCTICUS II.

(RAUTAVAARA-VARIÁCIÓ)

Nem lehet túl messzire menni,
a rozsdás betonvasak kiállnak a tóból,
mint egy lezuhant angyal roncsai,
akinek sosem volt vére.
Nem lehetett átlépni a szót,
egyszerűen elvált az összetétel határán,
megbicsaklott, és alig tartotta pár szálka, rost,
mégis egy volt,
mint ez a halbelső itt,
ahogy úszik, úszik, és egyetlen varázsszóra
szétrobban a víz alatt.

A nő nem jött ki a vízből,
nem akarta, hogy lássák: ő is halban végződik,
és könnyen robban,
csak az énekét nyújtogatta,
ragadtak rá jelentés nélküli szúnyogok,
értelmetlen szitakötők.

Nem, neki nem lehet tolla,
pikkelye van és számos,
nem rajzol ilyet a mitológia monotoníája,
vigyázz vele,
ha követ vetsz a vízbe,
beszakad a tükör.

64 EMLÉK

kiénekelve magát egy egzotikus operából
egészen illetlen dolgokat művel velem
körmeivel kottavonalazza hátam
és magasságot, mélységet nyer pattanás, anyajegy, heg, folt,
még a korai kilencvenes évek muzsikája
segédvonalak nélküli pálya

KONYHA

A notesz. Lapozni benne,
a bejegyzések közt maradt még hely.
Oda lehet firkálni, beírni valami fontosat.
Amit felhasznál végül az ember, a néember
vagy nem (mer). Kihúzni.
Egy telefonszámot. A vers végét.
Hogy fölhívd a rímet, metrumot.
Tanácsot kérj, mi legyen a sorral.
Üres most a konyha.
Pompás volt a temetése.
Levedlett madarat temettünk, kiszáradt halat.

A kredencen a kis ezüst Krisztust nézem:
még mindig kisfiús, ártatlan és érzéki a teste.